

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Jarosław Matras (sprawozdawca)

SSN Jacek Sobczak

w sprawie z zażalenia S. L.

na postanowienie prokuratora Prokuratury Okręgowej w O. z dnia 9 listopada 2012 r., o umorzeniu śledztwa w sprawie V Ds. .../12

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 czerwca 2013 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w T. w sprawie II Kp .../13

w przedmiocie przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T. wystąpił z wnioskiem o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k. sprawy wszczętej w wyniku złożenia zażalenia przez S. L. na postanowienie prokuratora Prokuratury Okręgowej w O. o umorzeniu śledztwa co do trzech czynów, kwalifikowanych z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (dwa czyny) oraz z art. 218 § 1 a k.k. Powodem tego wystąpienia było uznanie, że sprawa ta ma charakter „medialny” i dotyczy osoby znanej w środowisku prawniczym, zaś sprawa jest komentowana w zasadzie w środowisku lokalnym – g., co wymaga, aby sprawa nie była rozpoznawana przez sąd z okręgu g.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest niezasadny. Przedmiotem postępowania odwoławczego jest rozpoznanie zażalenia pokrzywdzonej na postanowienie prokuratora co do umorzenia śledztwa w odniesieniu do trzech czynów, których miał się wobec pokrzywdzonej dopuścić sędzia Sądu Rejonowego w S. W tym kontekście jest zrozumiała decyzja podjęta przez Sąd Okręgowy w G. o uwzględnieniu wniosku wszystkich sędziów tego sądu – do którego wpłynęło zażalenie – o wyłączenie ich od rozpoznania zażalenia i przekazania tej sprawy Sądowi Rejonowemu w T. (k. 614). Natomiast zupełnie pozbawiona podstaw o których mowa w art. 37 k.p.k. jest inicjatywa wyrażona w postanowieniu z dnia 8 maja 2013 r. (k. 619). To, że sprawa jest komentowana w środowisku prawniczym nie może mieć jakiegokolwiek przełożenia na to, co rozumie się pod pojęciem dobro wymiaru sprawiedliwości. Przekazanie sprawy w trybie z art. 37 k.p.k. winno mieć miejsce wówczas, gdy z uwagi na konkretne okoliczności danej sprawy, które najczęściej wynikają z istniejącego – i to dosyć ścisłego – związku podmiotowo-przedmiotowego tej sprawy z sądem właściwym do jej rozpoznania, celowe jest wskazanie innego sądu do rozpoznania tej sprawy. Najczęściej chodzi o to, aby odsunąć zastrzeżenia, które mogą powstać u postronnego, ale obiektywnie oceniającego postępowanie, obserwatora, co do bezstronnego rozpoznania tej sprawy. W niniejszej sprawie brak jest jakiegokolwiek związku pomiędzy zażaleniem, które jest przedmiotem rozpoznania, a właściwym – na skutek podjętej przez Sąd Okręgowy w G. decyzji w trybie z art. 43 k.p.k. – sądem. Sprawa nie dotyczy przecież sędziego tego właśnie sądu, a to, że w „okręgu g./.../” jest ona komentowana nie zwalnia sądu od wykonywania swoich ustawowych obowiązków. Wydaje się, że występujący z inicjatywą przekazania sprawy sąd niewłaściwie rozumie „dobro wymiaru sprawiedliwości”, skoro uważa, iż występujące medialne lub środowiskowe komentarze mogą w jakikolwiek sposób wpłynąć na ocenę rozpoznania sprawy w Sądzie Rejonowym w T., zwłaszcza, że przecież nie wykazano, aby te informacje lub komentarze dotyczyły tego właśnie sądu, lub orzekających w nim sędziów. To właśnie podjęta próba uchylecia się od rozpoznania tej sprawy nie buduje autorytetu sądownictwa ani jego prestiżu, albowiem w ocenie społecznej może być odczytana jako potwierdzenie istnienia

swoistej lokalnej „solidarności środowiskowej”, która przejawia się w niechęci rozpoznania sprawy dotyczącej innego sędziego.

Z tych powodów należało orzec jak w postanowieniu. Rozpoznając niezwłocznie zażalenie sąd skupi swoją uwagę na zakresie rozpoznania sprawy w postępowaniu odwoławczym, a więc ustali, czy pokrzywdzonej przysługuje zażalenie na to postanowienie w całym zakresie podjętej decyzji o umorzeniu, skoro już pierwotnie doszło do uchylenia przez Sąd Rejonowy w O. postanowienia prokuratora o umorzeniu postępowania (choć co do jednego czynu z innej podstawy prawnej) w odniesieniu do dwóch czynów (k. 200 - uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2008 r., I KZP 39/07, Lex nr 353343; postanowienie SN z dnia 25 stycznia 2012 r., II KK 260/11, Lex 1168540).

Z tych wszystkich powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.